

«Μη φεύγετε κύριε Ευχέτη» του Γιώργου Δουατζή

Πρώτη και σημαντική παρουσία του Γιώργου Δουατζή στην πεζογραφία μας, με το δέκατο τρίτο βιβλίο του με τίτλο «Μη φεύγετε, κύριε Ευχέτη» των εκδόσεων Λιβάνη. Γνωρίζαμε τον Δουατζή ως ποιητή και δημοσιογράφο και τώρα έρχεται να πρωτοτυπήσει με ένα έργο που συνθέτει τη μυθιστορία, τους βαθιά στοχαστικούς διάλογους και τον ποιητικό λόγο.

Ο κεντρικός άξονας του βιβλίου είναι ο διάλογος ενός ηλικιωμένου ποιητή (Μιχαήλ Ευχέτης) και ενός νέου δημοσιογράφου (Τέρπανδρος Σακελλάρης). Στον άξονα αυτό αναπτύσσεται η μυθιστορία με συνεχείς εναλλαγές και πολλαπλές ματιές σε ό,τι συμβαίνει, στις ζωές που εξελίσσονται, στα ερωτήματα που απασχολούν τον σημερινό άνθρωπο. Η δε αφήγηση περιλαμβάνει όχι μόνο όσα λέει ο κάθε ήρωας, αλλά και αυτά που σκέπτεται και δεν τα λέει. Τα ένθετα του ποιητικού λόγου, συχνά παίζουν το ρόλο του Χορού στην αρχαία ελληνική τραγωδία.

Ο Δουατζής με το μυθιστόρημά του κάνει τον αναγνώστη να συγκινηθεί, να γίνει πιο πλούσιος, πιο σοφός. Θάλεγε κάποιος ότι μιλάει για κάθε τι που έχει περάσει από το μυαλό μας. Κάνει τον αναγνώστη να αναγνωρίσει τον εαυτό του σε πολλές γραμμές αυτού του έργου. Και εκεί ίσως βρίσκεται η επιτυχία του συγγραφέα. Ο οποίος με λόγο καυστικό, αποκαλυπτικό, δεν χαρίζεται σε κανέναν. Ούτε στους λεγόμενους πνευματικούς ανθρώπους, ούτε στους δημοσιογράφους, ούτε στους πολιτικούς, ούτε τελικά στον εαυτό του.

- **Τι ήταν για σας κύριε Δουατζή το «Μη φεύγετε κύριε Ευχέτη»;**
- Μια μεγάλη εκπνοή ανακούφισης. Με παίδεψε είναι η αλήθεια...
- **Αρχίζοντας να γράφετε είχατε προσχεδιάσει όλο το βιβλίο;**
- Έγραφα χωρίς σχεδιασμό. Ίσως σας ακούγεται παράδοξο, αλλά είχαν αποκτήσει μια αυτονομία οι ήρωες του βιβλίου και με οδηγούσαν εκείνοι.
- **Τα εγκώμια σας κάνουν να νιώθετε...**
- Ικανοποίηση με ένα μεγάλο φορτίο ευθύνης.
- **Τι σημαίνει η έκδοση ενός βιβλίου σας;**
- Απώλεια. Παύει να μου ανήκει το έργο. Στους τέσσερις ανέμους στροβιλίζεται πια.
- **Γιατί εκδίδετε βιβλία;**
- Για την αυταπάτη μιας μεγαλύτερης μοιρασιάς.
- **Τι ετοιμάζετε τώρα;**

- Παραδίδω για έκδοση σύντομα ένα βιβλίο για τη δημοσιογραφία. Και δεν ξέρω αν θα βγάλω το φθινόπωρο συλλογή ποιημάτων ή διηγημάτων που επίσης είναι έτοιμες.
- **Αρχή συστηματικής γραφής;**
- Από τα δεκατρία μου χρόνια θυμάμαι ότι γράφω πλέον συστηματικά. Ήταν έντονη αυτή η συνείδηση της γραφής.
- **Όταν τα χειρόγραφα γίνονται βιβλίο;**
- Ένα κενό. Γύμνια. Και ανάγκη μεγάλη να υφάνεις τις καινούργιες φορεσιές.
- **Κι όταν τα ανέκδοτα χειρόγραφα είναι πολλά;**
- Τότε τεμπελιάζω λίγο, διότι σκέφτομαι ότι έχω αποθέματα, οπότε γιατί να βιαστώ... (γέλιο)
- **Τι συμβαίνει όταν γράφετε ποίηση;**
- Μια στιγμιαία έκρηξη. Και χάσιμο από τόπο και χρόνο. Και διάχυτη ένταση. Σκορπίζουν τα κύτταρα σου στους ορίζοντες. Απίστευτη αίσθηση. Μοναδική. Θα μιλούσα για συμπαντική κατασπορά κυττάρων.
- **Έχετε συνείδηση αυτής της διαδικασίας;**
- Σε βάθος, όχι. Νιώθω την κίνηση. Όχι τη διαδικασία. Το χέρι κινείται ταχύτατα, αφύσικα γρήγορα. Νιώθω ότι όλες οι αισθήσεις γίνονται ένα.
- **Μόνο μέσα από οδύνη γεννιέται ένα ποίημα;**
- Όταν γεννάς, για την οδύνη θα νοιαστείς;
- **Καθορίζει τρόπο ζωής η Ποίηση;**
- Αν δεν το κάνει, δεν υπάρχει. Ολόκληρο σύστημα αξιών είναι για τους γνήσιους ποιητές.
- **Να παίξουμε τώρα με τις λέξεις. Έρωτας;**
- Παραφορά, ομορφιά, υπιπετής βίωση στιγμών – αιώνων. Πόσους ύμνους χρωστάω ακόμα στον έρωτα, να ξέρατε...
- **Μίσος;**
- Άγνωστο είδος μικροψυχίας. Λυπάμαι πραγματικά τους μισούντες.
- **Αγωνία;**
- Μην πάθουν κάτι οι αγαπημένοι μου
- **Ανασφάλεια;**
- Όταν δεν καταφέρνω να δώσω δώρα και χαρά στους γύρω μου.
- **Μελαγχολία;**
- Είναι το σπίτι, το ψωμί και το νερό μου.
- **Θλίψη;**
- Τακτική μου επισκέπτρια. Τη χτυπάω εν τη γενέσει με τη δημιουργία.
- **Λύπη;**
- Αφόρητη, όταν οι αγαπημένοι γύρω μου δεν νιώθουν καλά.
- **Φόβος;**
- Στον εξευτελισμό να εξαρτώμαι από τους άλλους λόγω αδυναμίας.
- **Τι σας δίνει χαρά;**
- Όταν τελειώνει ένα έργο μου κι όταν γελάει η αγαπημένη.

- **Μοναξιά;**
- Την επιζητώ, της αφαιρώ το στοιχείο της επιβολής και τη μετατρέπω σε μοναχικότητα. Έτσι την κάνω άκρως παραγωγική.
- **Σύγκρουση;**
- Συνεχής με τον εαυτό μου. Άλλωστε ήταν ο μοναδικός μου αντίπαλος.
- **Προδοσία;**
- Δε θα τη νιώσω ποτέ. Διότι δεν ρίχνω ευθύνες σε άλλους και δεν απαιτώ πίστη από κανέναν.
- **Εξάρτηση;**
- Μόνο από αυτούς που αγαπάμε.
- **Ενοχές;**
- Για όσα δεν έκανα και για όσα δεν πρόλαβα να γράψω.
- **Φαντασίωση;**
- Αφήστε. Θα λειτουργήσει ο νόμος περί ασέμνων.
- **Θάνατος;**
- Η τελευταία πράξη ζωής.
- **Αυτοκτονία;**
- Αφού έτσι κι αλλιώς θα φύγω, γιατί να επισπεύσω την τελευταία πράξη;
- **Στόχοι;**
- Ίσως δεν είχα ποτέ...
- **Πολιτική συνείδηση;**
- Με ταλαιπώρησε χρόνια. Δε θα με αφήσει ποτέ.
- **Έλληνας;**
- Το νιώθω όταν ασυνείδητα προβάλλουν στη δουλειά μου στοιχεία της αρχαίας γραμματείας, τα οποία αγνοούσα...
- **Δημιουργία;**
- Δεν έχει πιο ψηλά.
- **Πρώτος στίχος;**
- Στην δεύτερη τάξη δημοτικού. Ανακάλυψα ένα τετράστιχο στην εφηβεία μου και ταράχτηκα λίγο, ομολογώ.
- **Εμπιστεύεστε;**
- Τους πάντες μέχρι να με διαψεύσουν.
- **Υστεροφημία;**
- Ματαιόδοξη κινητήρια δύναμη των δημιουργών.
- **Πρέπει να ταυτίζεται η ζωή με το έργο του δημιουργού;**
- Ως τήρηση αξιών ζωής, απόλυτα. Είμαι απόλυτος σε αυτό.
- **Συναρτάτε την αξία των πραγμάτων με τις συνθήκες;**
- Ανθρώπινο αυτό. Ως ναυαγός, νιώθεις την αξία του ψωμιού και του νερού αλλιώς. Η Ποίηση ως αξία δεν αλλάζει για μένα ποτέ. Διότι είναι η ίδια, συνθήκη διαβίωσης.
- **Δηλαδή;**
- Όταν η Ποίηση αποτελεί ένα ολόκληρο σύστημα αξιών ζωής, για ποιες συνθήκες να μιλήσουμε;
- **Όταν σας αναγγέλλουν μια επιτυχία, μια διάκριση;**

- Μια περίεργη λύπη με κατακλύζει και αγγίζω την αδιαφορία. Μη με ρωτήσετε γιατί. Δεν ξέρω.
- **Έχει λόγο ύπαρξης ο ποιητής;**
- Είναι το άλλοθι των βαρβάρων. Μας θυμίζει ότι είμαστε άνθρωποι. Τι λέτε τον χρειαζόμαστε;
- **Τι θα λέγατε σε ένα νέο ποιητή;**
- Πόσο τον χαίρομαι και πόσο τον πονάω...
- **Σας ενοχλεί όταν ρωτούν αν γράφετε;**
- Δεν ενοχλεί να σας ρωτούν αν αναπνέετε;
- **Ύψιστη αξία ζωής;**
- Η καθέκαστα αλήθεια μου και η μοιρασιά.